

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 468/2017
14.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душко Вилотијевић адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Мирко Дамњановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2399/16 од 01.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2399/16 од 01.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1143/13 од 10.03.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА из ... и поништено као незаконито решење туженог број .../... од 25.04.2013. године, а тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 270.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, а уколико у остављеном року за добровољено испуњење не исплати тужиљи трошкове поступка, тужиљи припада и законска затезна камата на наведени износ почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2399/16 од 01.09.2016. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1143/13 од 10.03.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члан 374. став 1. у вези члана 228-231 ЗПП, учињених у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, означеним решењем туженог од 25.04.2013. године отказан је тужилин уговор о раду због скривљене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине. Разлог за отказ уговора о раду је учешће у обустави рада 04.04.2013. године, у периоду од 10 часова, тако што тужила није обављала послове на свом радном месту и што је подстрекавала остале запослене да обуставе рад на начин који није у сагласности са Законом о штрајку. Наведеног дана тужила је радила у првој смени и са групом запослених користила је паузу од 09.30 до 10.00 сати. Током паузе обратила се запосленима који нису радили на њеној линији са питањем да ли ће се солидарисати са осталим запосленима који су искључили своје машине у трајању од пет минута - од 10.00 до 10.05 сати, у намери да скрену пажњу на рад у отежаним условима. У 10.05 сати хитно је заказан збор на којем је тужила указала на превисоко одређену норму коју запослени не могу да испуне и на узнемиреност међу запосленима којима се прети отказом. Састанак са руководством туженог трајао је 20-30 минута и након тога су запослени вратили се на своја радна места и наставили са радом.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачке 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 32/12) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, поступци тужиле нису разлози због којих би јој могао бити отказан уговор о раду у складу са наведеном одредбом. Тужила по повратку са паузе није подстрекавала остале запослене да обуставе рад, а машину није укључила из разлога солидарности са осталим запосленим који су поступили на исти начин како би руководству туженог указали на отежане услове рада. Такво поступање запослених, па и тужиле, у врло кратком временском трајању (пет минута) нема карактер учешћа у незаконито организованом штрајку, због

чега тужиља не би могла наставити рад код туженог. Ово тим пре што се тужиља (и остали запослени) након састанка са руководством туженог вратила на рад и наставила са радом.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, па је зато на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић